

«нось ли Сѣмь Азъ?» запыта Государь, и на едно мѣгновеніе ся воспре, да не бы съ тоя вопросъ да устраши Императрица та. Така нѣжно позеха Тѣ единъ друго. Знакове те, и така да речемъ, изливанье то на тая супружеска нѣжность, кои то услаждаваха всичко то продълженіе на Тѣхний-атъ щастливый брачный союзъ, бѣха тѣ и въ само то послѣдно время. Послѣ, като вечъ прія Императоръ-атъ Св. Тайна, Императрица та говореше, като пригърщаше умирающаго : «Любишь ли Ты Мене какъ то преди?» — «Люба ли Тя отговори Той : мога ли Азъ да не любя Тебе ? Когато ся «Нья първый пѣтъ видѣхме, Мое то сърдце Ми каза : «Ето Твой Ангелъ Хранитель на всичкій-атъ животъ. И «пророчество то сърдечно ся испълни.» То ся оправдаваше и въ предназначены те на това, отъ насъ описани минуты съ испълненіе то на тешкій-атъ дългъ. Даденный-атъ Императору отъ Бога земный Ангелъ Хранитель при врата та гробны, указуваше Му на велико то Таинство, което води въ вѣчно то блаженство. «Плачешъ ли Ты?» запыта Государь. «Не,» отговори Императрица та, Коя то и Сама не усѣщаше Свои те сълзы, и предложи Му, да Му помогне да ся моли; защо то отъ изнеможеніе то на силы те Той неможеше свободно и подпълно да владѣе съ Свои те мысли. Тя започна да чете съ половинъ гласъ молитва та, прекрасна та отъ всички те молитвы, която е дадена намъ на земля та отъ Самага пострадавшаго за насъ Искупителя. Като беше готовъ да предстане предъ Него, Государь слѣдуваше съ мълчаніе за сѣкоя рѣчь,